

Herrens frambärande i templet

Västerås 5.2.2017

I Sverige älskar vi att tända ljus; Lucia-ljus, juleljus, dopljus, gravljus. Så fort det är lite mörkt tänds vi ett ljus för att det skall bli lite mysigt. Ljuset får fördriva mörkret. Egentligen är det en bild av varför Jesus har kommit till världen. Han som av all evighet är ”ljus av ljus” kommer till oss för att besegra mörkrets makter, både i vårt eget lilla hjärta och i hela vår värld som ibland tycks så hopplöst fångad i mörka makters garn. Idag, när vi firar Herrens frambärande i templet eller Kyndelsmässodagen, är det just Jesus som Ljuset i vår värld som vi tänker på. ”Idag blev han som är din ende Son av evighet framburen i templet och uppenbarad av Anden som härligheten för Israel, ditt eget folk, och ljuset som lyser över alla folkslag på jorden”, heter det i dagens prefation. Det är bara Jesus Kristus, Guds enfödde Son, som kan besegra mörkret och öppna den eviga härligheten för oss. Idag vill han ge oss en liten försmak av det eviga ljus som vi är kallade att få del av, om vi vill leva som Ljusets barn här på jorden och sprida Guds ljus genom vårt liv, genom allt vad vi är och gör.

Det är ofta lättare för oss att se mörkret utanför oss själva än inom oss själva. Vi klagar över världens ondska och glömmer att vi själva kan bidra mer till detta än till att sprida ljus, godhet och kärlek omkring oss. Därför måste vi hela tiden bli kvar i Jesus och låta hans ljus lysa upp oss inifrån, ja, låta hans ljus bränna bort allt i oss som hindrar honom att ta över och styra vårt liv. Jesus har besekrat världens mörker på korset och han är den ende som kan befria oss och hela världen från mörkrets och dödens makter. När Jesus bärs fram i templet tar han liksom ut sin frälsande död på korset i förväg. Den helige åldringen Symeon talar profetiska ord när han vänder sig till Jesu moder: ”Detta barn skall bli till fall eller upprättelse för många i Israel och till ett tecken som väcker strid – ja, också genom din egen själ skall det gå ett svärd – för att mångas innersta tankar skall komma i dagen” (Luk 2:34-35). Inför Jesus måste vi välja sida. Kosta vad det kosta vill, måste vi säga ja till honom, vad det än kan innebära. Vi kan inte bara rycka på axlarna som man så ofta gör och säga: det gör detsamma. Nej, om vi vill vara ljusets barn och inte stå i mörkrets tjänst måste vi välja sida och säga ja till Jesus och det han vill ge oss och det han väntar av oss. I vår tid och i vår miljö är det så svårt för många att förstå hur viktigt och allvarligt, ja, hur livsavgörande detta val är. Antingen säger vi ja till Jesus och försöker leva som ljusets barn i hans efterföljd eller så ställer vi oss i mörkrets tjänst och bidrar till att ondskan tar över och mörkret segrar i vår värld. Tyvärr är det så många som utan att riktigt märka det glider bort från Jesus och hamnar på fel sida.

Som kristna har vi alla ansvar för varandra. Föräldrar har fått sina barn för att hjälpa dem att bli Guds barn, ljusets barn. Det är en sorg utan like om barnen

väljer bort Jesus, tron och Kyrkan. Men man får aldrig ge upp hoppet utan hålla ut i bön och offer för dem som försvinner. Här i Västerås uppstod ”Sankta Monikas bönegemenskap” just av den anledningen. Man såg att barn och barnbarn försvann från kyrkan och vände Jesus ryggen, men i stället för att klaga och förtvivla såg man det som en anledning att växa i bön och offer. Liksom den heliga Monika genom sina tårar och böner sägs ha bidragit till sin son Augustinus’ omvändelse kan också vi hålla ut i bön och hopp och ropa till Gud om förbarmande för dem som inte längre vill vara ljusets barn. Här får vi också ta vår tillflykt till Jungfru Maria och hennes förbön. Hon blev kvar vid Jesu kors och lät svärdet gå igenom sin egen själ för att dra ner Guds nåd över dem som behöver hans barmhärtighet allra mest.

Därför är det så viktigt att vi dag för dag bestämmer oss att vi vill leva som ljusets barn och att vi varje kväll på nytt granskar vårt samvete för att se om vi har varit trogna vårt goda uppsåt. Vi människor är ju skapade för att vara varandra till hjälp och glädje, för att vara ljus för varandra. Som döpta får vi vårt dopljus och det skall vi aldrig släcka. Vi kan alltid hitta möjligheter för att ge ljuset vidare till dem som sitter i mörker och dödsskugga. Varje dag kan bli en ljusets dag, då vi får förmedla kärlek, omtänksamhet och vänlighet till dem vi möter. Vi kanske inte kan rädda hela världen, men det finns alltid någon som vi kan ge lite ljus och hopp för att gå vidare i sitt liv.

Som gemenskap i Kristus, som församling har vi alla ansvar för varandra. Tillsammans är vi ljusets heliga folk. Det låter vackert, men frågan är: lever vi av denna verklighet i våra församlingar? Här måste naturligtvis var och en svara för sig själv. Gör *jag* allt vad jag kan för att bidra till att det råder en anda av godhet och omsorg. Talar *jag* väl om de andra, hjälper *jag* till att sprida ljus omkring mig i församlingen. Det är alltid lätt att klaga på andra. Men är *jag* beredd att pröva mig själv i Jesu ljus? Tänk om ni alla i denna församling, vigd till Vår Fru, i Marias efterföljd skulle se er som ljusbärare, som av Jesus själv fått uppdraget att sprida allt det som är gott och sant och bidra till att alla känner sig älskade. Påven Franciskus talade om en ”ömhetens revolution” i Malmö, och här i Västerås får vi tala om en ”Ljusets revolution” just idag när vi firar Kyndelsmässodagen. Det är min bön och önskan för er, att denna församling verkligen skall lysas upp av Jesu ljus, så att ni alla tillsammans sprider hans ljus till varandra och också vill lysa upp Västerås, Köping, Arboga, Sala, Fagersta, Hallstahammar, Surahammar och allt vad det heter. Låter det för stort och oöverkomligt? Men börja i det lilla, i det vardagliga, så kan det sprida sig som en löpeld. Någon måste i alla fall börja, så att det ljus som en gång började lysa i Jerusalems- tempel få fortsätta att lysa.